

jejich zájmu vésti obchodní knihy za účelem případného důkazu, že by nová lékárna ohrožovala jejich lékárny.

Podle těchto předpisů jest úřadu uložena povinnost, aby při povolování nových lékáren, při určení jejich stanoviště a při přeložení stanoviště lékárny v místě, kde jest více lékáren, přihlížel ke schopnosti existence lékáren již zřízených. Rubem této povinnosti jest právo lékárníků domáhati se, aby úřad rozhodující tohoto pozitivního předpisu dbal.

Z toho pak plyne, že lékárníci jsou legitimováni tento nárok uplatňovati.

Důsledkem toho jest úřad povinen před povolením nové lékárny, před určením jejího stanoviště a před schválením přeložení lékárny z jejího obvodu v místě, kde jest více lékáren, poskytnouti majetníkům veřejných lékáren příležitost, aby s hlediska ohrožení existenční schopnosti svých lékáren zaujali ke zřízení resp. přeložení stanoviště lékárny z jejího obvodu své stanovisko, po případě podali námitky.

V daném případě však majitelé veřejných lékáren v obci provozovaných ani slyšení nebyli, ani jim nebyla dána příležitost, aby k žádosti Ph. Mg. J. za přeložení stanoviště jeho lékárny z jejího obvodu zaujali stanovisko, po případě podali námitky. Opomenutí toto má za následek, že provedené zřízení jest stíženo podstatnou vadou.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se jednotlivými námitkami ve stížnosti rozváděnými.

Č. 3257.

Administrativní řízení: I. Řádnou publikací ve Sbírce zákonů a nařízení bylo nařízení některé, pokud opak nebyl stanoven, platně publikováno i pro onu část Podkarpatské Rusi, která v době publikace byla pod okupací rumunskou. — **II.** Lhůty stanovené pro splnění soupisové povinnosti počínají v příčině majetku na takovém území ležícího běžeti dnem, kdy na něm zavedena ústřední správa čsl. a župan nastoupil úřad.

(Nález ze dne 16. února 1924 č. 252).

V ě c: S. L-ová v D. (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti županskému úřadu ve Vel. Sevljuši o nesplnění soupisové povinnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem z 20. února uznal služnovský úřad v Hustu S. L-ovou vinnou přestupkem nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb., jehož se dopustila tím, že do předepsané lhůty neučinila zadost soupisové povinnosti, a odsoudil ji podle § 9 cit. nař. k pokutě 5000 K ve prospěch kolonizačního fondu dle § 18 lit. d) zák. z 11. března 1921 č. 108 Sb.

Odvolání st-lčino z tohoto trestního nálezu župní úřad ve Vel. Sevljuši rozhodnutím z 30. března 1923 zamítl a trestní nález I. stolice v celém rozsahu potvrdil.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Stížnost namítá především, že nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb., na němž nař. rozhodnutí spočívá, bylo vyhlášeno dne 4. února 1920, tedy

v době, kdy nebylo celé území Podkarpatské Rusi pro rumunskou okupaci pod čsl. vládou a dovozuje z toho jednak, že zmíněné nař. nebylo na celém území P. R. vyhlášeno a st-lka pak nemohla o něm věděti, jednak že nejsou na území, v němž nachází se zabraný pozemk. majetek st-lčin, publikováno, nemohlo ji zavazovati dotud, dokud o něm nenabyla vědomosti, což se stalo teprve, když ji došlo úřední vyzvání, aby ohlášení podala.

Tuto námitku povahy právní zástupce stížnosti při veřejném ústním líčení ještě rozvedl a dovozoval z ní beztrestnost pro st-lku.

Nss neshledal tuto námitku důvodnou.

Zákony a nařízení jsou podle § 1 zák. z 13. března 1919 č. 139 Sb. pro území Čsl. rep. platně publikovány, když vyhlášeny byly ve Sbírce zákonů a nař. státu čsl. Nař. z 9. ledna 1920 o vyšetření a uvedení v právnost zabraného majetku pozemkového bylo vyhlášeno v této Sbírce — jak sama stížnost správně uvádí — dne 4. února 1920.

Že Podk. Rus. již před tímto dnem byla součástí Čsl. republiky, je všeobecně známo a stížnost to také nepopírá. Bylo tedy cit. nař. nesporně též pro území P. R. platně vyhlášeno a je opačný náhled stížnosti, založený hlavně na okolnosti, že část území P. R. byla v té době ještě pod rumunskou okupací, zřejmě mylný. Zbývalo by tedy vzhledem k tomu, jak prve uvedená námitka jest formulována, zabývat se otázkou, kdy nař. č. 61 z r. 1920 na té části území P. R., jež v době jeho vyhlášení byla ještě před rumunskou okupací, nabylo účinnosti.

V otázce platnosti zákonů a nařízení Čsl. rep. na území, jež připadlo k republice od státu maďarského, vyslovil již nss opětovně, na př. v nál. Boh. 2863 adm. právní náhled, že p l a t n o s t řídí se dobou, kdy v té které části území byla provedena okupace, t. j. kdy byla tam zavedena ústřední správa a župan tam nastoupil úřad.

Při tomto svém právním názoru setrval nss i v tomto případě.

Dle tohoto právního náhledu nabylo nař. č. 61 z r. 1920 účinnosti na území, v němž nachází se zabraný pozemkový majetek st-čin a počaly lhůty k splnění soupisové povinnosti stanovené v § 5 cit. nař. t o u d o b o u, kdy dostalo se území to do moci Čsl. republiky.

V tomto směru uvádí pak stížnost, že ta část území P. R., v níž nachází se st-lčin zabraný pozemkový majetek, přešla pod moc čsl. rep. v č e r v e n c i 1 9 2 0.

Dle tohoto údaje stížnosti nabylo tedy nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. na zmíněném území účinnosti v č e r v e n c i 1 9 2 0 a počaly také lhůty stanovené § 5 pro splnění soupisové povinnosti nesporně touto dobou. — — —

Č. 3258.

Vojenské věci: Zák. č. 194/1920 o přijímání bývalých rak.-uh., rak. nebo uh. voj. gážistů platí i pro gážisty v zál. a řeší nejen hospodářskou, ale také hodnosní stránku tohoto přejímání.

(Nález ze dne 16. února 1924 č. 2688).